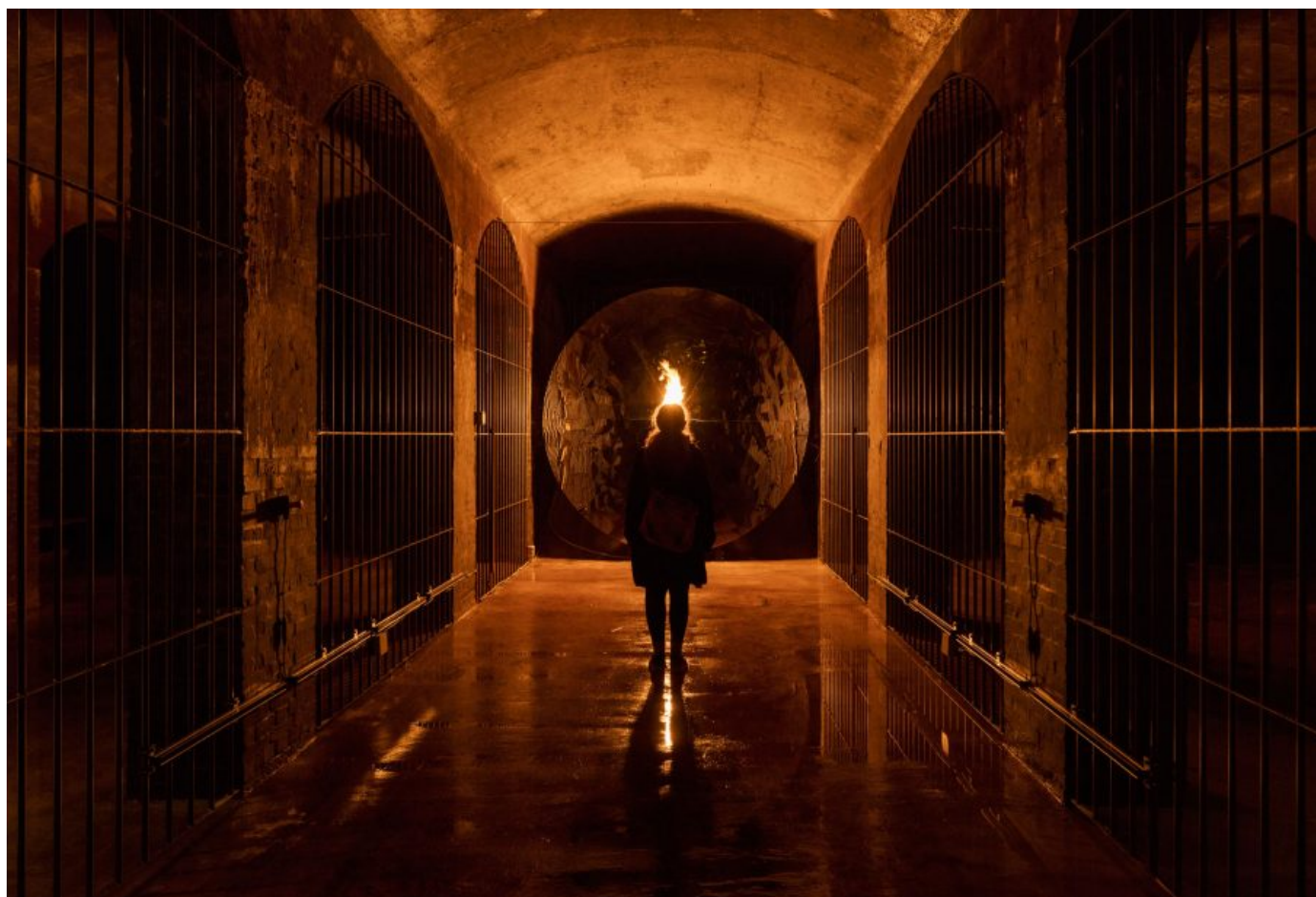

Jeppe Hein aktiverer kun de yderste lag hos beskueren

Anmeldelse 25 apr 2018 Af [Christian Meisels Asmussen](#)

Jeppe Hein: *In Is the Only Way Out*, installationsview, Cisternerne, 2018. Foto: Anders Sune Berg

Den familievenlige udstilling i Cisternerne *In Is the Only Way Out* af danske Jeppe Hein har svært ved at finde sig til rette mellem erkendelsesrejse og legeplads, men formår trods alt at aktivere det ekstraordinære udstillingssted på nye måder med varianter af kendte værker.

Det er altid forbundet med et moment af overskridelse at træde ned i Cisternerne's fugtkolde mørke, der er en gold kontrast til Søndermarkens grønne liv – ikke mindst på en solskinsdag. Har man taget turen ned tidligere, er

man dog forberedt på og påklædt til, hvad der venter én under jorden, og derfor er det i særdeleshed en glæde at blive overvældet af det soniske bombardement, som spiller en afgørende rolle i udstillingens første del. Med ganske enkle virkemidler lykkes det Hein med publikums mellemværende at udnytte vandreservoirets resonansrum og skabe en voldsom lydside, hvis ophav ikke med det samme lader sig afsløre.

En indre og ydre rejse

Som kunstner får man meget foræret af et udstillingssted som Cisternerne, der tager sig ud som en urban drypstenshule med masser af blinde vinkler, der ansporer en både dyster og højtidelig stemning. Det er et rum, kunstneren skal være i stand til at aktivere for ikke at drukne i, og det er derfor ikke underligt, at stedet tiltrækker nogle af landets største navne til udstillinger, der varer en hel sæson. Således er den internationalt anerkendte Jeppe Hein (f. 1974) et logisk valg i den tradition, og han tilbyder os med turen ned i dybet en tilsvarende rejse ind i os selv.

Jeppe Hein: *In Is the Only Way Out*, installationsview, Cisternerne, 2018. Foto: Anders Sune Berg

Med titlen *In Is the Only Way Out* synes Hein at opfordre de besøgende til at vende blikket ind såvel som ud og giver forventning om, at udstillingen også har en erkendelsesmæssig dimension. Som antydnet ovenfor er udstillingen ikke alene forbeholdt synssansen, og selvom det lykkes kunstneren at servere en tværsanselig oplevelse, kniber det mere med at facilitere den indre rejse. Tilbyder Hein en indsigt, er det snarere gennem en anskueliggørelse af kunstværket som noget, vi som besøgende skaber med, og i kraft af hinanden.

I det første rum handler det rent bogstaveligt om at komme værket i møde. I udstillingsteksten er det blevet til, at vi som publikum skal "forcere mørket for at nå

lyset”, men det er upræcist. Trygheden ligger i mørket, og det er lyset, der på én gang drager og skræmmer. Der er tale om en genfortolkning af værket *Bear the Consequences* (2003), og det er effektivt, brutalt, og det er flot. Uheldigvis giver det forventninger til resten af udstillingen, som det ikke lykkes Hein at indfri.

Værkerne må gerne berøres

Ingen Hein uden spejl, fristes man til at sige, og besøgende med forventninger om at stå overfor nogle af kunstnerens mange spejlværker bliver ikke skuffede af *In Is the Only Way Out*.

I Cisternerne andet rum hænger ikke færre end femten kropsstore uroer i form af dobbeltsidede spejle. De umiddelbart ensartede værker har hver deres geometriske egenart, men arbejder alle med en forskydning af det spejlede, hvad enten det er gennem perforering, vinkling eller blot rotation. Det er velkendt minimalisme fra Heins side, og formmæssigt er de spejle, der arbejder med udtrykket fra banket metal, de mest interessante, især fordi vi allerede blev introduceret til formen i det første rum og støder på den igen senere.

Jeppe Hein: *In Is the Only Way Out*, installationsview, Cisternerne, 2018. Foto: Anders Sune Berg

Spejlene bliver hurtigt en ensformig oplevelse og vil sikkert tendere til det kedelige, hvis man ikke udnytter chancen til at berige en eller anden social medietjeneste med sit bedste bud på en dokumentation af den underjordiske kunstoplevelse – denne anmelder holdt sig i hvert fald ikke for fin. I det hele taget giver

værkerne mindre ved passiv beskuelse alene, og den mor, der under mit besøg udbrød: "Viktor ikke pille" er efter alt at dømme galt på den; udstillingen er – på godt og ondt – i højere grad beslægtet med Eksperimentarium end Glyptoteket. De, der har oplevet at forsvinde i en af Heins spejllabyrinter, vil sandsynligvis være mindre imponerede over disse uroer, omend omhyggelig finjustering af spejlene kan åbne rummet på overraskende måder.

Brugeraktiveret kuglebane

Installationen i udstillingens bageste rum aktiveres også af de besøgende. I en bane, der snor sig oppe under loftet, turnerer små vogne, som hver især transporterer en kugle i en snor. På denne rundtur passerer kuglerne en halv snes messingskåle – såkaldte syngeskåle, der afgiver en klang i forhold til, hvor hårdt og hurtigt kuglen rammer den. Hver gang en person træder ind i rummet, sendes en vogn med bold afsted påny, og det medfører alt efter besøgstallet et virvar af lyd, svingende objekter og folk, der prøver at orientere sig i værket.

Jeppe Hein: *In Is the Only Way Out*, installationsview, Cisternerne, 2018. Foto: Anders Sune Berg

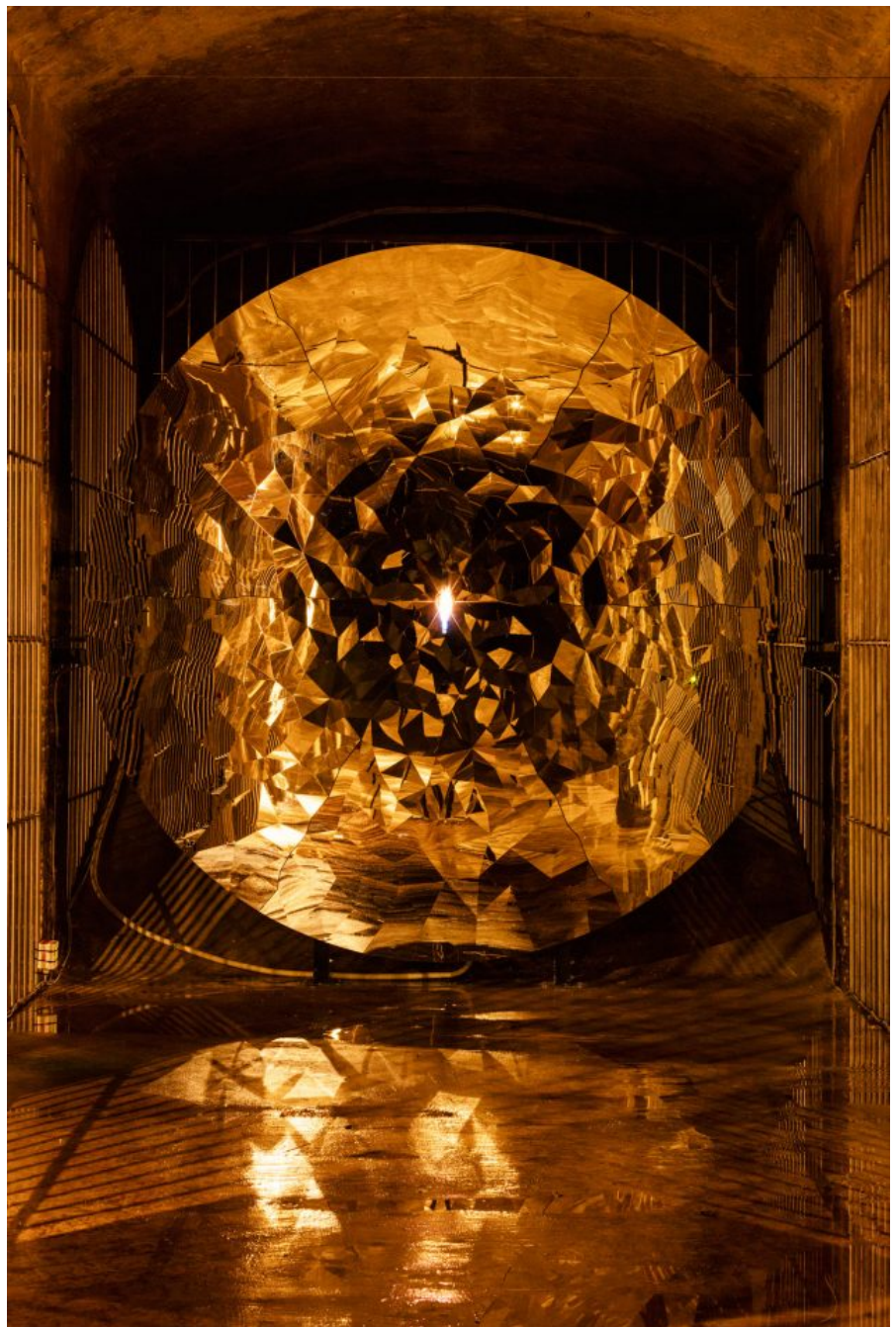
Værket er i familie med kunstnerens *Distance* (2004), som flere måske oplevede på ARoS i 2009 såvel som 2013, og som allerede antydte spiller de besøgende også her bevidst, såvel som ubevidst, en afgørende rolle for installationen. Det er sågar ret underholdende at iagttage, hvordan den ene efter den anden må undvige kuglerne, indtil de efterhånden har gennemskuet værket og forstår at navigere rundt mellem søjler, skåle, kugler og ikke mindst andre besøgende.

Værkets autoritet

Der er helt klart noget på spil i forhold til relationen mellem værk og beskuer – dels i kraft af den rolle, som

medskabende Hein tildeler publikum, og dels ved det ligeværd, der opstår mellem installationen og de besøgende. Der er netop ikke tale om et autoritativt værk, der skal betragtes af en andægtig beskuer.

Desværre fortaber dette sig lidt i et værk, der mest af alt kommer til at fremstå komisk – ikke mindst i forhold til storladne løfter om at deltage i en beskuerskabt koncert som klimakset i erkendelsesrejsen. Der er simpelthen for stor kontrast mellem snart at betragte de flot oplyste tibetanske syngeskåle og snart få en kugle i hovedet, og det er svært ikke at stå tilbage med en følelse af at have brugt værket forkert. En følelse, der rent faktisk tilfører værket autoritet påny.

Jeppe Hein: *In Is the Only Way Out*, installationsview, Cisternerne, 2018. Foto: Anders Sune Berg

Ud mod indgangen

I sidste ende er der kun én vej ud af udstillingen, og det er tilbage samme vej, som man kom ind. Om udstillingens gådefulde titel ikke bare snarere refererer til denne lidt trivielle omstændighed er uvist, men hvis det er tilfældet, er det en udsøgt form for selvironi. Heldigvis betyder det også, at man får lov til at afslutte med udstillingens bedste værker, selvom overraskelsesmomentet naturligvis har fortaget sig.

Generelt får Jeppe Hein for lidt ud af Cisternerne og udtrykket i *In Is the Only Way Out* bliver trods formmæssige forbindelser for usammenhængende – måske fordi kunstneren ikke for alvor prøver noget nyt. At der er lagt op til, at udstillingen skal anspore til nye personlige indsigter, mener jeg, er yderligere problematisk, for det er overvejende i det ydre, at værkerne lykkes. Med dette tænker jeg især på, hvordan Hein uforceret formidler beskuerinddragende kunst, imens et ubekymret publikum i alle aldre leger med.

kunsten.nu er din bedste kilde til viden om samtidskunsten i Danmark. Vi debatterer og informerer på tværs af genrer og landsdele så du altid er opdateret om den aktuelle kunst.

Støttet af Statens Kunstfond